

[Mette Groes]

skønnet omfatter i forvejen disse delmomenter, og den er heller ikke tilrådelig, for skønnet bør være baseret på en helhedsvurdering, hvor vægten kan skifte fra sag til sag.

Der bør derfor efter socialdemokratiets opfattelse ikke ændres i arveloven på dette punkt, særlig da en ændring som den foreslåede ville kunne give befolkningen det indtryk, at man nu var ved at indføre en videre adgang til at arve fjerne slægtninge, end der faktisk er. En yderligere grund til ikke at imødekomme kristeligt folkepartis ønsker er, at vi i udvalget har fået et meget righoldigt materiale, som ikke giver grund til at betvivle justitsministerens rimelige skøn i disse sager.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet er enig med forslagsstillerne i det principielle, at man bør stræbe imod, at så få tilfælde som muligt omfattes af den nuværende § 71, stk. 1, altså at der bør være så få tilfælde som muligt, hvor arven tilfalder staten. Vi vil da også godt trods det, der er sagt af justitsministeren, og trods det, der tidligere er kommet frem i udvalget, være med til på ny at vurdere justitsministeriets afgørelser efter § 71, stk. 2, og undersøge, om der skulle være holdpunkter for at tro, at der ved afgørelser i disse sager bør vælges andre løsninger eller lægges vægt på andre ting, end det hidtil har været tilfældet.

Jeg må på den anden side sige, at jeg synes, der er uklarheder i lovforslaget. F. eks. fremhæves det som et af de momenter, der efter kristeligt folkepartis opfattelse skulle lægges vægt på, om afdøde har været afskåret fra at oprette testamente. Hvis man overhovedet skal lægge nogen som helst vægt på, om afdøde har været afskåret fra at oprette testamente, så må man nok i det store og hele sige, at så vil der slet ikke forekomme tilfælde, som er omfattet af loven, for det er formentlig noget, der aldrig forekommer, at afdøde har været afskåret fra at oprette testamente.

Men altså: selv om kristeligt folkeparti måske ikke har fundet de heldigste løsninger eller anvist de bedste veje til en løsning af problemet – hvis det overhovedet er et problem, og hvis det overhovedet kan løses – så vil vi da som sagt gerne medvirke til at diskutere det endnu en gang i retsudvalget.

Mette Madsen (V):

Da kristeligt folkepartis forslag om stedbørns arveret var til behandling sidste år, var venstre ret afvisende over for forslaget, fordi vi ikke mente, at det var slet så enkelt, som kristeligt folkeparti mente at det var. Det ville efter vor mening medføre utilsigtede virkninger på andre af lovens områder. Men vi fandt dog, at man i udvalget kunne undersøge, om § 71, stk. 2, 2. pkt., trængte til en tydeliggørelse, og vi gik i gang med et udvalgsarbejde, hvor vi stillede spørgsmål og modtog en hel del materiale, som vi imidlertid ikke fik lejlighed til at drøfte, fordi folketingsåret udløb.

Jeg mener, at vi nu kan gå videre med arbejdet i retsudvalget, drøfte og gennemgå det materiale, vi har liggende, og derigennem finde frem til, om dette andet punktum trænger til den tydeliggørelse, som kristeligt folkeparti her foreslår.

Med hensyn til, om vi skulle have et nyt stk. 3 indsat i § 71, er venstre meget betænkelig, men naturligvis kan dette spørgsmål også indgå i den fortsatte udvalgsbehandling.

Annelise Gotfredsen (KF):

Dette er jo en genfremsættelse, og jeg skal blot udtale, som jeg gjorde ved sidste behandling, at vi er positive over for at få løst de problemer, der vitterlig har været i forbindelse med den efterladte formue fra en længstlevende uden livsarvinger. Vi er ikke sikre på, at punkterne har fået den helt rigtige udformning, men vi er villige til på en positiv måde at underkaste disse bestemmelser en grundig drøftelse i udvalget.

Mimi Jakobsen (CD):

Vi er fra CDs side i og for sig positive over for de tanker, der ligger bag forslaget om at opstille visse retningslinjer for en eventuel afståelse. Men vi er noget i tvivl om, hvorvidt det er de rigtige retningslinjer, man opstiller. Jeg kan især fremhæve, at nr. 3 i denne opremsning er vi meget betænkkelige over for, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt der har bestået et nært og langvarigt forhold mellem afdøde og ansøgeren. Jeg synes nok, at udvalgsarbejdet i sidste samling har vist, at det sandelig er et spørgsmål, der lader mange fortolkninger stå åbne.